

Narodil se ráno poté, co v pražských Dejvicích skončil život jednoho ze Tří králů, štkpt. Morávka. Jako dítě nosil každé jaro s tátou k zarostlému pomníčku květiny. Bez pražských Hradčan si nedokáže představit svůj život. Možná právě to rozhodlo kdysi o jeho životní cestě. Producent, hudebník, podnikatel Karel Vágner.

„Já jsem přesvědčen o tom, že když jsem v téhle zemi vytek z hrníčku, tak z ní nikdy nemůžu odejít, ať by se tu dělo cokoli. Určitou životní křížovatkou pro mne byla doba, kdy jsem hostoval v Německu v muzikálu Hair, to bylo v letech 1969 – 1970. Protože tam hráli muzikanti z různých zemí, mimo jiné také trumpetisti od Jamese Lasta a Maxe Gregera, a protože mi to v té době dobře hrálo, dostal jsem nabídku v těchto orchestrech hrát. A tak jsem se vracel do Prahy, v kapse smlouvy od obou orchestrů. Nevěděl jsem, jak se rozhodnout. Nakonec jsem si přestal lámat hlavu a řekl si, že mě třeba ani nepustí. Obě smlouvy jsem odnesl na Pragokonzert, který tenkrát rozhodoval, kdo z muzikantů může vycestovat. Nedlouho potom jsem šel po Praze a potkal Josefa Vobrubu, který mi vyprávěl, že zakládá mladou verzi orchestru TOČR (Taneční orchestr Československého rozhlasu) a nabídl mi práci. A já jsem si s ním plácnul. Když jsem přišel domů, měl jsem tam povolení k odjezdu z Pragokonzertu. Ale pro mě bylo slovo, dané Josefu Vobrubovi, závazkem, tak jsem zůstal doma a nastalo nádherné období.“

Nikdy jsi nelitoval?

„Já si nedovedu představit, že bych se sem nesměl vrátit. Kdybych měl trávit vánoce někde jinde a vzpomněl si na Hradčany, asi bych se probil zpátky domů. Jenže třeba z orchestru Jamese Lasta mi bylo naznačeno, že pokud podepíšu smlouvu, bylo by lepší, kdybych na Západě zůstal natrvalo. Báli se, že kdybych odjel do Čech třeba na dovolenou, už by mě režim nemusel pustit zpátky. Tím, že jsem si plácnul s Vobrubou, bylo moje dilema vyřešené. Navíc šel do stejného orchestru můj nejlepší kamarád Jirka Lahoda a my jsme se stali nerozlučnou dvojicí jak v TOČRu, tak u Karla Vlacha. Byli jsme mladí kluci, kterým to hrálo a uměli jsme dopoledne natáčet v Praze, pak sednout do auta a jet do Brna, kde jsme odehráli s Karlem Vlachem dva koncerty a ráno už jsme zase točili v Praze s TOČRem.“

Jak jsi se vůbec dostal k muzice?

„Já jsem měl úžasně rodiče, můj táta byl účastník prvního odboje a máma, náčelnice Sokola ve Kbelích u Prahy, také nádherně zpívala, dokonce vystupovala v operetě s Járou Pospíšilem. A můj táta do 80 let, kdy usnul a ráno se neprobudil, organizoval a dával dohromady amatérský symfonický orchestr. To bylo něco úžasného, představte si, celý symfonický orchestr, všichni hráli zadarmo. Mohlo sněžit, pršet, přijeli lidi ze všech stran, táta je v zimě rozmrazoval grogem a pak si hráli přede hry, operety, bylo to něco tak úžasného, že si nedovedu představit, že to být

mohlo. U nás v rodině dělal muziku prakticky každý.“

Říkal jsi, že tatínek byl účastník prvního odboje, takže prošel první světovou válkou?

„Táta odešel ještě před válkou jako dobrodruh na moře z Roztok u Křivoklátu. Pak zabili Ferdinanda, vypukla válka a on tam zůstal jako válečný námořník. Stal se z něj odborník na centrování vrtulí u hydroplánů. Když vypukla vzpoura v Boce Kotorské, byl táta u toho. Iničiátoři a hlavní vůdci byli popraveni, ze zbylých měl být každý desátý zastřelen. Jenže válka se blížila ke konci, tak je jen zavřeli do hrozného vězení, odkud za velmi dramatických okolností utekli. Táta se šťastně dostal do Čech ještě se svým kamarádem leteckým mechanikem a potom spolu sloužili u 4. leteckého pluku ve Kbelích prakticky až do příchodu Němců. Za účast ve vzpouře dostal vyznamenání, ale největší poctou pro něj bylo, když byl po smrti prezidenta Masaryka pozván, aby stál čestnou stráž u jeho katafalku. Takových nebylo moc. Jsem na něj velice hrdý.“

A přišla okupace...

„Jeho kamarádi postupně lítali pryč. Do Polska, do Francie, ale táta se rozhodl jinak. V té době už měli s maminkou 4 syny a táta se chtěl postarat o rodinu. Přijal místo tajemníka na pražské lékařské fakultě a zůstal tam až do konce života. K armádě se už nikdy nevrátil.“

Ty jsi se narodil přímo uprostřed války.

„Je to až taková zvláštní náhoda, že jedni z lidí, kterých si velmi vážím, jsou Tři králové, Mašín, Balabán, Morávek. Znáám jejich příběhy absolutně nazpaměť. Kapitán Morávek byl vlastně armádní přeborník republiky ve střelbě z pistole a já si pamatuji, jak byl ten jeho pomníček za „starých časů“ schovaný. Oni ho nezbořili, jen ho nechali zarůst křovím, aby nebyl vidět. Ale my jsme tam s tatínkem každé jaro 21. března nosili kytičky. Kapitán Morávek padl ten první jarní den v roce 1942. Já jsem se narodil druhý den ráno. Nedávno jsme s Honzou Vyčítalem složili a vydali písničku jako takový hold kapitánu Morávkovi. Jmenuje se Když v Praze v první jarní den nasněží a vyšla na desce To tenkrát v druhý světový, kterou jsme křtili loni na podzim v Plzni za přítomnosti válečných veteránů.“

Ovlivnil tě příběh kapitána Morávka?

„Můj táta mě od malička všude vodil, všechno mi vyprávěl. Už jako dítě jsem věděl o Anthropoidu i ostatních. Věděl jsem, kde která skupina seskočila, byli jsme se podívat u Pardubic, u Křivoklátu. Znal jsem každé místečko v kostele v Resslerově ulici, kde parašutisté svedli svou poslední bitvu. Oni lidé, kteří například teď odsuzují Mašíny, nevědí často celou historii. Že jim mučili mámu, že jejich táta byl těžce mučen a zastřelen za to, co spolu s Morávkem a Balabánem udělali v odboji. Jejich život měl svůj vývoj a historii, dnes málokdo ví, co před tím prožili a proč se tak rozhodli. Nejsem si jistý, že bych v tom případě nestřílel taky.“

Myslíš si tedy, že rozhodnutí v krizových situacích je velmi individuální záležitostí?

„Pamatuji se, jak se můj kamarád Jirka Mráz, nyní George Mráz, se mnou kdysi dávno radil o emigraci. Šli jsme po nábřeží a on mi říkal, že tu nevydrží. Na druhou stranu měl nemocnou maminku. Ptal se mě na názor, byl jsem v podobné situaci, ale já bych tu odvahu neměl. On emigroval a stal se v Americe jedním z nejlepších muzikantů na světě. Ale svoji mámu už nikdy neviděl, nepustili ho sem ani na její pohřeb. To jsou doopravdy strašně těžká životní rozhodnutí a já vůbec nikoho neodsuzuji, ta doba byla tak složitá. Jednomu pianistovi, s kterým jsem hrál, a který zároveň pracoval v Supraphonu, dali nůž na krk, aby vstoupil do KSČ. Řekli mu: Buď podepíšeš nebo půjdeš pryč. On měl dvě děti, těžko se rozhodoval, ale nakonec tam vstoupil, když si uvědomil, že by zůstal bez práce. A je to jeden z nejslušnějších lidí, který jsem znal, vždycky pomohl a pomáhal ostatním. Zvláště mi připadá úsměvné, když o tom píšou a hodnotí to kluci, kteří tenkrát ještě nebyli na světě nebo jim byly dva tři roky.“

Oklikou se vracíme do doby tvého dětství, kdy vaše rodina sice žila hudbou, ale tys profesionální kariéru v tomto oboru neplánoval?

„Já jsem jen trošku brnkal na kytaru jako kluk u táboráků, ale prioritou byl vždycky sport. Nejdřív to byl fotbal, hráli jsme ve Kbelích už jako kluci soutěže, třeba Nouzov proti Uličkám, já hrál za Střížkov. Potom jsem začal chytat dorosteneckou ligu, ve Spartaku PAL Kbely jsem skákal do výšky a s tyčkou. V tu dobu přijel do Kbel legendární „otec Jandera“, známý hledač talentů z Rudé hvězdy. V tu dobu jsem měl zrovna nastoupit na vojnu, a tak se rozhodovalo, jestli mám jít chytat do Dukly Tábor, což byla taková farma Dukly Praha, nebo jestli zůstanu na vojně v Rudé hvězdě v Praze jako skokan a tyčkař. Já jsem vyučený nástrojař a přesně v tuhle dobu mi ve fabrice chytla rámová pila za levou ruku, a bylo rozhodnuto. Přestal jsem dělat vrcholový sport a než jsem se stačil doléčit, už mě poslali na vojnu do Vysočan u Boru u Tachova, kde byl výcvik pro speciální strážní oddíl na ochranu muničních skladů. Nakonec jsem skončil ve Štáhlavech, ale právě tady jsem měl takovou tu vágnerskou kliku. Potkal jsem tu kapitána Saugspíra, který si mě pamatoval jako tyčkaře, a tak mě převedl do skladu na zámku Kozel. Od té doby jsem měl samopal zabalený v Rudém právu, aby se na něj neprášilo. Tenhle velitel byl starší, velmi hodný pán, umožnil mi mimo jiné, abych se mohl se připravovat na konzervatoř, a tak jsem jezdil do Plzně na výuku kontrbasu.“

K vrcholovému sportu ses tedy nevrátil?

„Ruka se mi uzdravila, zase jsem skákal, ale už jsem věděl, že na vrcholový sport to nebude. Hrál jsem na basu a chystal se na konzervatoř. V tu dobu jsem zažil úsměvnou historku, která měla pokračování až po mnoha letech. Když jsem někdy přišel na hodinu po tyčkařském tréninku, měl jsem ztuhlé zápěstí. Tyčkaři si ho musí vždycky zpevnit, kdežto muzikanti ho musí mít naopak uvolněné. Hraní mi někdy nešlo a za tím učitelem hudby stál takový malý kluk a dělal na mě kiš, kiš a já, když se ten pán nedíval, jsem ho přetáhl po hlavě smyčcem. Pak jsem po letech přišel ke své kamarádce zubařce a v křesle seděl člověk, který se hrozně bál. Tak jsem mu říkal, co se tak bojíte zubaře, podívejte se, to je moje kamarádka, ta má krásné ruce,

krásné popředí, krásný obličej, vyberte si, na co se chcete dívat a uvidíte, že vás to vůbec nebude bolet. A on mi povídá: Když jste mi tak dobře poradil, tak vám prozradím, že když jsem byl malej, tak jste mě mlátil přes hlavu smyčcem. A on to byl Lubomír Brabec. Od té doby jsme spolu natočili 7 desek a jsme kamarádi.“

Takže konzervatoř jsi vystudoval až po vojně?

„Začal jsem studovat v Plzni a skončil v Praze. Celou dobu jsem si musel vydělávat, rodiče už byli starší a nemohli mi pomáhat. V Plzni jsem pracoval jako sportovní instruktor a vychovatel učňů. V Praze jsem potom hrával v kapelách.“

Zažil jsi někdy osudový okamžik?

„Určitě to byla ta křižovatka, která mě potkala v roce 1970, když jsem dostal nabídku od Jamese Lasta. Pár let předtím, přesně v srpnu 1968 jsem byl v Mongolsku s kapelou Karla Duby. Tam jsme se přesně v den okupace Československa zřítily s autobusem ze silnice. Byl jsem zraněný, v nemocnici a domů jsem se dostal až koncem září. Ono všechno zlé je pro něco dobré. Já jsem se o politiku nikdy nestaral, staral jsem se o svoji práci, chtěl jsem být nejlepší, ale co nesnáším, to je bezpráví a zrada. Bojím se, že kdybych tu tenkrát byl, tak bych se zapletl a můj život se odvíjel úplně jinak. Jsou věci, které si prostě nedám líbit, to mám po tátovi, a tohle byl asi okamžik, který bych si líbit nedal.“

Co je pro tebe v životě nejdůležitější?

„Já mám v tomhle jasno, jsou to děti, žiji pro ně, a to mám taky po tátovi.“

Žít pro děti znamená taky nechat je jít svou vlastní cestou.

„Když jednou můj syn Jakub přišel ve třetím ročníku konzervatoře ze školy a řekl mi, že s hudbou končí, nebylo jednoduché ho nechat, ať si dělá věci po svém. Když se potom začal prosazovat jako rybník, říkal mi, co to bylo za muka na konzervatoři, když hrál, koukal z okna na Vltavu a přemýšlel, kolik tam musí být sumců. Potom začal mít první světové rekordy a dnes už je mezinárodně uznávaný, má několik světových prvenství. Já mu fandím a pomáhám mu produkovat filmy, už prodal přes 55 tisíc DVD, což je marný sen mnoha slavných zpěváků. Pepa a Tereška se prosazují v hudební branži. A mě moc baví produkovat pro ně a pracovat s nimi.“

Za rozhovor děkuje Jindra Svitáková, foto archiv Karla Vágnera